

διαβάζω ιστορίες

Αποστολή Κρυμμένος Θησαυρός

Λίνα Σωτηροπούλου

Εικόνες: Ράνια Βαρβάκη

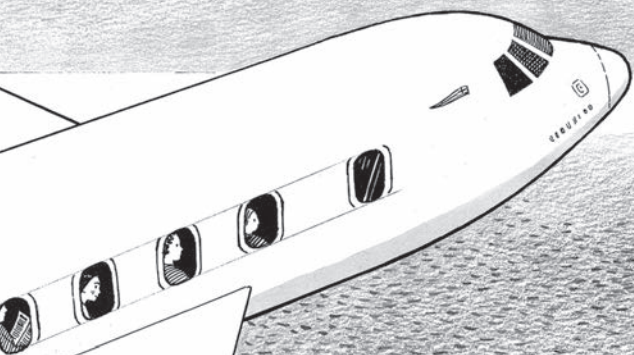

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Το δώρο της γιαγιάς

Μόλις χτύπησε το ξυπνητήρι, με έπιασε πανικός. Δεν μπορούσα να καταλάβω για ποιον λόγο έπρεπε να ξυπνήσω τόσο νωρίς. Είχα άραγε να πάω σχολείο; Κάθισα στο κρεβάτι μου με τα μάτια ακόμη κλειστά, ενώ το κεφάλι μου γυρνούσε γύρω γύρω από τη νύστα. Το στόμα μου άνοιξε διάπλατα. Χασμουρήθηκα τρεις φορές. Άνοιξα τα μάτια μου και μόνο όταν είδα το σακίδιό μου μπροστά στην πόρτα του δωματίου μου, θυμήθηκα! «Ναι! Πρώτη μέρα διακοπών» φώναξα δυνατά. Πετάχτηκα από το κρεβάτι και ντύθηκα σαν αστραπή. Στο σαλόνι επικρατούσε πανικός, τα πράγματα ήταν όλα συγκεντρωμένα εκεί και ο μπαμπάς κατέβαζε λίγες λίγες τις βαλίτσες στο αυτοκίνητο.

– Ελπίζω να μην έχετε ξεχάσει τίποτα από τη λίστα με αυτά που πρέπει να πάρουμε μαζί μας! φώναξε.

Και καλά που το είπε, κι έτσι δεν ξέχασα να «ξεχάσω» την τσάντα με τα βιβλία πίσω από την πόρτα...

Φτάσαμε στο αεροδρόμιο πολύ γρήγορα και, μόλις μπήκαμε στο αεροπλάνο, έβγαλα τον έλεγό μου από την τσέπη και τον κρατούσα στο χέρι μου. Ήταν το πρώτο πράγμα

που έπρεπε να δει η γιαγιά για να μου δώσει το σούπερ δώρο μου. Σε πολύ λίγο θα ήμουν κοντά της και η περιέργειά μου γινόταν όλο και πιο μεγάλη.

Το αεροπλάνο απογειώθηκε και μετά από λίγη ώρα είδα από το παράθυρο τον διάδρομο προσγείωσης. Μόλις φτάσαμε, πήραμε τις αποσκευές μας και περπατήσαμε προς την έξοδο. Τότε την είδα. Στεκόταν εκεί, με τα χέρια απλωμένα, και φώναζε το όνομά μου. Έτρεξα γρήγορα και χώθηκα στη αγκαλιά της, και εκείνη με κράτησε σφιχτά και μου ψιθύρισε:

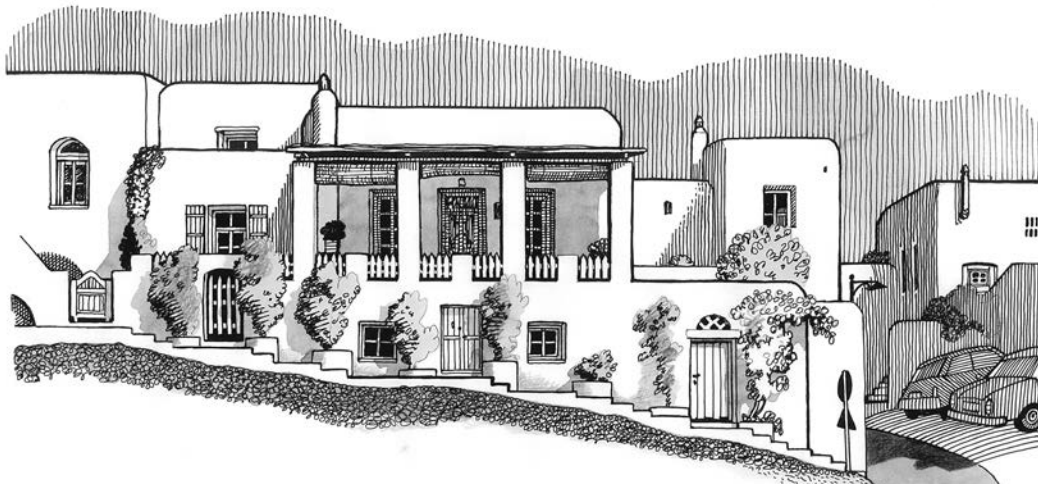
– Κλαίρη μου, πόσο μου έλειψες...

Όμως το μόνο που κρατάγε στα χέρια της ήμουν εγώ. Ήθελα πολύ να ρωτήσω πού ήταν το δώρο μου, αλλά κρατήθηκα. Σκέφτηκα ότι ίσως ήταν πολύ μεγάλο και δεν μπορούσε να το κουβαλήσει μέχρι το αεροδρόμιο.

– Γιαγιούλα, κοίτα! Ο έλεγχός μου! Τελείωσα την τετάρτη δημοτικού με άριστα, είπα, για να επικυρώσω την ανταμοιβή μου για το άριστα, που με τόσον κόπο είχα πάρει.

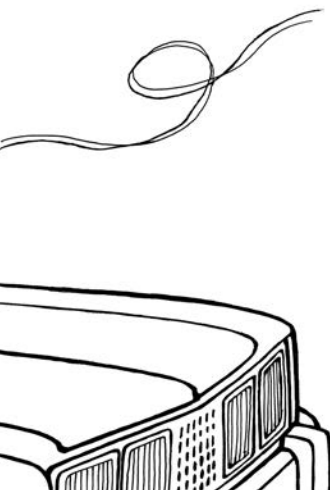
Μόλις ήρθαν και οι γονείς μου, μπήκαμε όλοι στο αυτοκίνητο για να πάμε σπίτι. Η γιαγιά μου οδηγούσε ακόμη. Ο μπαμπάς την πείραζε συνέχεια και τη φώναζε «βαρκάρισα», μάλλον επειδή οδηγούσε «μαούνα» – έτσι αποκαλούσε η μαμά το αυτοκίνητό της. Ευτυχώς που η γιαγιά

δεν τον παρεξηγούσε και γελούσε μαζί του. Η αλήθεια είναι ότι η γιαγιά μου ήταν πολύ αστεία. Αν και ήταν δασκάλα τόσα χρόνια, δεν είχε χάσει το χιούμορ της.

Και μετά από λίγο η μεγάλη στιγμή έφτασε. Μπήκαμε στο σπίτι και έτρεξα γρήγορα στο δωμάτιό μου. Παλιά, το δωμάτιο αυτό ήταν της μαμάς μου, αλλά, όταν γεννήθηκα εγώ, έγινε δικό μου και η μαμά με τον μπαμπά κοιμόνταν στο σαλόνι, σε έναν καναπέ που γινόταν κρεβάτι.

Και να, πάνω στο κρεβάτι βρισκόταν το δώρο μου! Δεν ήταν και τόσο μεγάλο, θα μπορούσε να το έχει φέρει μαζί της στο αεροδρόμιο. Δεν πείραζε όμως. Έτρεξα γρήγορα και με ένα σάλτο πήδηξα στο κρεβάτι. Πήρα το δώρο στα χέρια μου και άρχισα να σκίζω το περιτύλιγμα. Μόλις είδα το περιεχόμενο, έμεινα με ανοιχτό το στόμα. Μα πώς σκέφτηκε να μου πάρει κάτι τέτοιο, και

μάλιστα να το αποκαλεί «σούπερ δώρο»; Μου είχε αγοράσει ένα βιβλίο! Αν έχεις γιαγιά δασκάλα, αυτά παθαίνεις...

Άρχισα να το ξεφυλλίζω και η έκπληξή μου έγινε ακόμα πιο μεγάλη. Είχε μόνο λευκές σελίδες και γύρω από κάθε σελίδα υπήρχαν πολύχρωμες ζωγραφιές και λουλούδια. Δεν ήξερα τι να σκεφτώ! Η απογοήτευση με είχε κυριεύσει και το χειρότερο ήταν πως εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα η γιαγιά μου. Κάθισε δίπλα μου και χαμογελώντας με ρώτησε:

- Σ' αρέσει το δώρο σου;
- Ε, μα βέβαια, πάντα ήθελα ένα βιβλίο με άσπρες σελίδες, είπα.
- Αυτά τα αστεία σου με κάνουν πάντα να

γελάω. Δεν είναι βιβλίο, αγάπη μου, είναι ένα ημερολόγιο!

– Ημερολόγιο; επανέλαβα και ξεροκατάπια. Και τι να το κάνω; Εδώ μέσα δε γράφει τίποτα.

– Επειδή είναι ημερολόγιο. Εδώ μέσα θα γράφεις εσύ κάθε μέρα ό,τι σου κάνει εντύπωση, ό,τι σε στενοχωρεί ή σε κάνει χαρούμενη ή τέλος πάντων οτιδήποτε είναι αυτό

που δε θες να ξεχάσεις!

Μάλιστα... Εγώ αυτό που ήθελα ήταν να ξεχάσω αυτό που μου συνέβαινε... Ακούς εκεί ημερολόγιο! Χάθηκε ο

κόσμος να μου πάρει ένα παιχνίδι; Τέλος πάντων... προ-

σπάθησα να το ξεπεράσω. Δεν είχα παρά να περιμένω την επόμενη μέρα, που θα συναντούσα τον Βαγγέλη. Τουλάχιστον αυτός δεν μπορούσε να κάνει τίποτα που να με απογοητεύσει. Η υπόλοιπη μέρα κύλησε πολύ ήσυχα, με πολύ κουτσομπολιό από τη γιαγιά και τη μαμά. Ο

μπαμπάς τακτοποιούσε τα πράγματα του και έφτιαχνε δολώματα για το ψάρεμα – αυτό το πράγμα, η «μαλάγρα», όπως την έλεγε, βρόμαγε πάρα πολύ και πάντα το έφτιαχνε μόνος του. Το βράδυ έπεσα για ύπνο. Όμως δε νύσταζα καθόλου, κι έτσι καθόμουν και παρατηρούσα το δωμάτιό μου. Τίποτα δεν είχε αλλάξει από πέρσι το καλοκαίρι. Το παράθυρο ήταν ανοιχτό και ένα ελαφρύ αεράκι φυσούσε απέξω. Μάλλον εκείνο το αεράκι έκανε τις σελίδες από το ημερολόγιό μου να κινούνται σαν να χόρευαν. Γύρισα και το κοίταξα. Το πήρα στα χέρια μου, πήρα και ένα μολύβι και άρχισα να γράφω...

Λοιπόν, αγαπημένο μου ημερολόγιο, έτσι, για να ξέρεις, δεν είσαι και πολύ αγαπημένο μου. Σήμερα είναι η πρώτη μέρα διακοπών και αύριο θα συναντήσω τον Βαγγέλη... Θα πάμε στην παραλία και μετά θα κάνουμε τη γνωστή μας εξερεύνηση στο νησί. Πού ξέρεις, σαν γνήσιοι μικροί εξερευνητές μπορεί φέτος να ανακαλύψουμε και κανέναν κρυμμένο θησαυρό.

Επιτέλους, το σχολείο έκλεισε!

Οι διακοπές είναι πια γεγονός και η Κλαίρη ανυπομονεί να πάει στο νησί για να δει τη γιαγιά της και να πάρει το «σούπερ δώρο» που της έχει τάξει. Όμως το δώρο της δεν είναι τίποτα περισσότερο από ένα βιβλίο με λευκές σελίδες: ένα ημερολόγιο. Η Κλαίρη απογοητεύεται και ξεκινά να γράφει εκεί τα συναισθήματά της. Αυτό όμως δεν είναι ένα οποιοδήποτε ημερολόγιο - είναι μαγικό, γιατί της απαντά! Και την οδηγεί σε μια αποστολή: Να βρει τον κρυμμένο θησαυρό! Και αυτό ακριβώς σκοπεύει να κάνει.

από 9 ετών

ISBN: 978-618-03-0473-2

9 786180 304732

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 80473

ΘΕΜΑΤΑ: Φιλαναγνωσία – Ανάπτυξη φαντασίας